

Arrest

nr. 215 260 van 17 januari 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. KEMPENEER
Lambermontlaan 368/5
1030 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2017 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2016 waarbij een aanvraag om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd zonder voorwerp wordt verklaard en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 december 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 19 januari 2017 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2019.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KEMPENEER, die verschijnt voor verzoekers en van attaché B. BEULS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 5 oktober 2016 ten aanzien van beide verzoekers een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering en een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

1.2. Via een op 21 oktober 2016 gedateerd schrijven dienden verzoekers een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.3. Op 30 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de beslissing waarbij verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp wordt verklaard. Deze beslissing, die verzoekers op 11 januari 2017 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"[B.S.] [...]

[B.I.] [...]

Wettelijke vertegenwoordigers van:

[B.E.] [...]

[B.E.] [...]

[B.I.] [...]

Nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

[...]

Naar aanleiding van de aanvraag tot regularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, ingediend op datum van 24.10.2016 door de advocaat van betrokkenen, heb ik de eer u te informeren dat het verzoek zonder voorwerp is geworden.

Reden:

- *Betrokkenen staan momenteel onder een inreisverbod voor het Schengengrondgebied dat hen werd betekend op 05.10.2016; Dat inreisverbod verbiedt hun zich op het Schengengrondgebied te bevinden voor een periode van 3 jaar, met name tot 04.10.2019. Het inreisverbod werd niet opgeheven of opgeschort.
Krachtens artikel 7, 1e alinea - 12°, artikel 74/12 §1, 3e alinea en § 2 en §4 van de wet van 15 december 1980 mogen betrokkenen zich NIET op het Belgische grondgebied bevinden.*
- *Er werd aan betrokkenen een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend op 05.10.2016;*
- *Ter herinnering: krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting hebben betrokkenen geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk. Indien betrokkenen wensen dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moeten ze dus terugkeren naar hun land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mogen betrokkenen zich niet op het Belgische grondgebied bevinden."*

Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.4. Op 30 december 2016 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging ten aanzien van verzoeker de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 11 januari 2017 werd ter kennis gebracht, bevat de volgende motivering:

"De heer:

Naam, voornaam: [B.I.]

[...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is hij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat hem werd betekend op 05.10.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd hem betekend op 05.10.2016. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor zijn woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet hij dus terugkeren naar zijn land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering hem betekend op 05.10.2016."

Dit is de tweede bestreden beslissing.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 december 2016 ten aanzien van verzoekster de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoekster op 11 januari 2017 werd ter kennis gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"Mevrouw,

Naam, voornaam: [B.S.]

[...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

onmiddellijk na de kennisgeving.

Zij dient vergezeld te worden door:

[B.E.] [...]

[B.E.] [...]

[B.I.] [...]

nationaliteit: Macedonië (Voorm. Joegoslavische Rep.)

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 12° van de wet van 15 december 1980, is zij het voorwerp van een inreisverbod:

Betrokkene is onderworpen aan het inreisverbod dat haar werd betekend op 05.10.2016. Een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering werd haar betekend op 05.10.2016. Betrokkene heeft tot nu toe geweigerd om aan beide gevolg te geven.

Krachtens artikel 74/12 van de wet van 15.12.1980 dient de aanvraag tot opheffing of opschorting daarvan aangevraagd te worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor haar woon-of verblijfplaats in het buitenland. Tijdens het onderzoek van de aanvraag tot opheffing of opschorting heeft betrokkene geen enkel recht op toegang tot of verblijf in het Rijk.

Indien betrokkene wenst dat het inreisverbod wordt opgeheven of opgeschort, moet zij dus terugkeren naar haar land van herkomst of verblijf om de aanvraag daar in te dienen. Zolang daarop geen positief antwoord is, mag betrokkene zich niet op het Belgische grondgebied bevinden.

Met toepassing van artikel 74/14 §3, werd de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen verminderd omdat:

o 4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied met vasthouding met het oog op verwijdering haar betekend op 05.10.2016.”

Dit is de derde bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Onder de hoofding “rechtsmiddelen” verstrekken verzoekers de volgende toelichting:

“1. Wat betreft “het zonder voorwerp” geworden van het verzoekschrift van 24.10.2016.

Verzoekers dienden een verzoekschrift in op 05.10.2016 en heeft een voorwerp n.l. een aanvraag tot langdurig verblijf.

Minstens moet nopens de ontvankelijkheid van de aanvraag worden uitgesproken.

2. Wat betreft het inreisverbod dat zou betekend zijn op 05.10.2016 en het bevel om het land te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering betekend op 05.10.2016.

De beslissingen geven geen kennis nopens de datum van het inreisverbod en het bevel om he[.]t land te verlaten.

Verzoekers hebben noch de mogelijkheid noch de middelen om naar hun land van herkomst dat zij verlaten hebben sedert 2009, met hun kinderen, waarvan het jongste [E.B.] geboren [...] te Vilvoorde zelfs het land niet uit kan. Dat deze beslissing indruist tegen artikel 8 van het E.V.R.M., een familie mag niet gescheiden worden.

Dat de attaché aantijgt dat krachtens artikel 74/12 van de wet van 15-12-1980 de aanvraag tot opheffing of opschorting dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire beroepspost die bevoegd is voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland. Hierop dient te worden opgemerkt dat verzoekers niet alleen geen woonplaats noch verblijfplaats in hun land van oorsprong hebben n.l. in Macedonië, en dat daarenboven er in Macedonië geen Belgische diplomatieke of consulaire post bestaat.

Dat de betekeningen van 05.10.2016 ontoepasselijk zijn.

Dat tenslotte de attaché geen beslissing heeft genomen nopens de gegrondheid van de aanvraag van verzoekers.”

2.2. Allereerst dient te worden gesteld dat verzoekers weliswaar betogen dat zij niet akkoord gaan met het feit dat verweerder hun aanvraag om machtiging tot verblijf zonder voorwerp heeft verklaard en dat zij van oordeel zijn dat een beslissing omtrent de ontvankelijkheid of de gegrondheid van deze aanvraag vereist is, doch dat zij hiermee niet aantonen dat verweerder enige reglementaire bepaling of een beginsel van behoorlijk bestuur heeft geschonden en dat zij in ieder geval nalaten de geschonden geachte norm weer te geven. Ook de uiteenzetting dat verweerder in de bestreden beslissingen de datum van de beslissingen tot het opleggen van een inreisverbod en van een bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgenomen laat de Raad niet toe te concluderen dat er sprake is van een schending van de wet. De Raad dient hierbij te benadrukken dat onder een middel in de zin van artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die regel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). De louter feitelijke uiteenzetting van verzoeker kan niet beschouwd worden als een middel. De data van de bevelen om het grondgebied te verlaten en de inreisverboden waarnaar verweerder in de bestreden beslissingen verwijst zijn bovendien wel degelijk in deze beslissingen vermeld. Een deel van de door verzoeker verstrekte feitelijke uiteenzetting is derhalve zelfs geen correcte weergave van de realiteit.

Daarnaast merkt de Raad op dat verzoekers aanvoeren dat de bestreden beslissingen een schending inhouden van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en dat zij in dit verband aangeven dat een familie niet mag worden gescheiden. Aangezien de bestreden beslissingen betrekking hebben op het volledige gezin van de verzoekers kan echter niet worden ingezien hoe deze beslissingen tot gevolg zouden kunnen hebben dat de gezinsleden van elkaar worden gescheiden. Verzoekers houden voor dat hun jongste kind het land niet kan verlaten, maar blijven in gebreke deze bewering aannemelijk te maken. Er moet daarenboven worden benadrukt dat verzoekers nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk werden gemachtigd of toegelaten. Zij konden slechts in het Rijk verblijven in afwachting van een beslissing inzake een aanvraag om internationale bescherming en zij wisten of behoorden te weten dat indien deze aanvraag niet werd ingewilligd zij het Rijk dienden te verlaten. Uit artikel 8 van het EVRM kan ook geen algemene verplichting voor een Staat worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). De bestreden beslissingen kunnen dan ook niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezins- of familieleven van verzoekers. Er blijkt op basis van de aan de Raad voorgelegde stukken evenmin dat er in casu op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die op zich zou verhinderen dat de bestreden beslissingen worden genomen (cf. EHRM 21 juni 2018, nrs. 76424/14 en 76435/14).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

De toelichting van verzoekers dat zij in Macedonië geen woning meer hebben en dat er in dat land geen Belgische diplomatieke of consulaire post is geeft geen aanleiding tot het besluit dat verweerder in de eerste bestreden beslissing verkeerdelijk zou hebben aangegeven dat een aanvraag tot opheffing of opschorting van een inreisverbod dient te worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post "*die bevoegd is*" voor de woon- of verblijfplaats in het buitenland.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

Verzoekers hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekers.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 372 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen, elk voor de helft.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien januari tweeduizend negentien door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. DE BOECK